

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Ustanovení § 261 šestý odstavec c. ř. s. zařazené v obdobném doslovu článkem III. čís. 8 zákona čís. 23/28 sb. z. a n. do ob. s. por., upravuje procesní právní účinky zahájení sporu (§ 233 c. ř. s.) a podání žaloby a početí sporu (§§ 147 a 180 ob. s. por.), kdežto § 232 odstavec třetí c. ř. s. a obdobný předpis § 184 ob. s. por. upravuje soukromoprávní účinky spojené s podáním žaloby u nepříslušného soudu, byla-li žaloba znova podána u příslušného soudu do třiceti dnů od právní moci usnesení odmítajícího pro nepříslušnost žalobu. Zcela správně proto doličil odvolací soud, že v souzeném případě jde o soukromoprávní a nikoliv o procesní účinky žaloby podané do třiceti dnů od pravoplatnosti odmítavého usnesení, a stačí poukázati na odůvodnění rekursního soudu, jež rekursními vývody vyvráceno nebylo. A pokud rekurentka poukazuje k tomu, že by tímto způsobem mohl pojistník podáváním žalob u libovolných soudů nepříslušných oddalovati zahájení sporu u soudu příslušného do doby, až by pojišťovací ústav ke své škodě důkazní prostředky pozbyl, přehlíží, že podle § 232 třetí odstavec c. ř. s. (§ 164 ob. s. por.) jen jedině podání žaloby u nepříslušného soudu nemá vliv na soukromoprávní účinky, byla-li žaloba do třiceti dnů podána u příslušného soudu, takže opětováním žaloby u jiného, avšak opětně nepříslušného soudu žalobce tuto výhodu ztrácí a nemůže takovým způsobem spor protahovati. Totéž stanovisko zaujato bylo i osnovou sjednoceného civ. s. řádu, jak plyne z důvodové zprávy z r. 1931 str. 460.

Čís. 13836.

Zákon o základních ustanoveních soudního řízení nesporného ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.

Matka nemanželského dítěte, na niž přešla smírem o odbytném povinnost k výživě, jest účastnicí jednání o výživném a jest ji podle §§ 18 a 23 zákona slyšeti o povinnosti nemanželského otce k výživě dítěte, namně též o jejich majetkových a výdělkových poměrech.

(Rozh. ze dne 12. října 1934, R I 1213/34.)

Nemanželský otec složil roku 1924 na základě smíru s nemanželskou matkou a tehdejší poručnící dítěte a schváleného poručenským soudem, na výživu dítěte 2.000 Kč. Návrhu poručníka, by nemanželský otec vzhledem k tomu, že se zlepšily jeho majetkové poměry, byl uznán povinným platiti na výživu dítěte výživné měsíčních 70, pokud se týče (od 14. roku dítěte) 100 Kč soud první stolice vyhověl. Rekursní soud k rekursu nemanželského otce napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu nemanželského otce, zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu rozhodl, doplně řízení ve směrech níže uvedených.

D ů v o d y:

Smírem ze dne 19. září 1924 č. j. P 79/24-14, jež uzavřela s nemanželským otcem, nynějším dovolacím rekurentem, matka a poručnice dítěte a jímž ujednáno bylo na místě výživného odbytné, přešla, jak blíže bylo vyloženo v plenárním usnesení ze dne 7. října 1924 čís. pres. 299/24 (sb. n. s. čís. 4213), povinnost výživy dítěte, pokud na ni odbytné nestačí, na matku. Opačný názor rekursního soudu není správný. Protože na ni smírem o odbytném povinnost výživy dítěte přešla, je matka dítěte po rozumu § 6 zák. o nesp. říz. účastnicí případného jednání o výživném a bylo ji v projednávaném případě podle §§ 18 a 23 zák. o nesp. řízení o povinnosti nemanželského otce k výživě dítěte a o uložení mu povinnosti té slyšeti. Ježto se tak nestalo, je řízení nižších soudů stíženo zmatečností [§ 41 (2) písm. g) zák. o nesp. řízení] a dovolací rekurent právem usnesení pro zmatečnost napadá (§ 46 (2) zák. o nesp. řízení). Bylo tudíž napadené usnesení jakož i usnesení prvního soudu pro uvedenou zmatečnost zrušiti a věc prvnímu soudu k nápravě, to jest k slyšení matky vrátiti. Protože při smíru o odbytném, uzavřeném matkou dítěte nebo za jejího přistoupení, přechází povinnost výživy na matku a vyživovací povinnost otcova nastává (viz uvedené plenární rozhodnutí sb. n. s. čís. 4213) buďto když matka při svých majetkových, pokud se týče výdělkových poměrech na nutnou výživu dítěte nestačí nebo, když se majetkové poměry otcovy podstatně zlepšily, bude matku dítěte slyšeti také o jejích majetkových a výdělkových poměrech. Po slyšení matky a po případném šetření o jejích údajích první soud znovu rozhodne.

Čís. 13837.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Pokud jsou dotčeny přímo soutěžitelské zájmy toho, kdo obchoduje se zbožím, vyráběným jinou firmou.

Jednáním proti dobrým mravům soutěže jest výroba a prodej padělku, jímž jest využíváno cizí myšlenky a jenž může znehodnotiti dobrou pověst lepšího zboží soutěžitelova.

K opodstatnění nároku na odškodné stačí, že jednání žalovaného mohlo vésti k znehodnocení dobré pověsti výrobků žalobcových.

(Rozh. ze dne 12. října 1934, Rv I 491/33.)

Žalující firma F. domáhala se na žalovaném Antonínu Sch-ovi, by žalovanému bylo nařízeno, by se zdržel výroby a prodeje papírových koberců, vyráběných jen firmou »Chepa«, továrna chemických papírů, společnost s r. o. a žalobkyní do obchodu uváděných, a by byl žalovaný uznán povinným zaplatiti žalobkyni odškodné za utrpěné příkoří. Ob a nižší soudy uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Soud prvé stolice shledává nekalou soutěž ve smyslu § 1 zák. proti n. s. v tom, že žalovaný využil ve svůj prospěch výrobní myšlenky firmy »Chepa«, jejíž využití žalující straně byla vyhrazena, vyráběje a prodávaje papírové koberce ze zvlášť k tomu upraveného a po